

Днеска, гледаш, пак го размразила.
 След туй хали и вихрушки свие,
 Па застене, като вжлк завие . . .
 Какво прави — никой не разбира,
 Всеки бяга, в кжщи се завира.
 Не излизат на оран орачи,
 Не излизат на копан копачи . . .
 Прибраха си стадата овчари,
 Прибраха ги в топлите кошари . . .
 Изплаши се мало и голямо . . .
 Стрина Неша — тя едничка само
 Ни се плаши, ни от нещо хае.

И за Марта хич не ще да знае . .
 „И тя жена“, — каза и настави: —
 „И аз жена, що ще ми направи?“
 Рече, па из топлата кошара
 На попаша стадото подкара:
 Подкара го право в планината,
 Че е тамо най-сочна тревата . . .
 Мина поле, мина и гората,
 Наближава вече планината,
 Минзухарко пжтем я сжзира
 И на пжтя стрина Неша спира:
 — Луда ли си, луда ли ще ставаш,
 Мари Нешо, кому се надяваш? . . .
 Де отиваш и какво ще сториш,